

havde fremkaldt hos ham, især fordi den stod i saa skarp Modsætning til den overordentlige Velvilje, som den samme Mand i sin Tid havde vist ham i Anledning af Ordinationen, havde hurtigt fortaget sig, da han først hørte Bispen tale. Hans Hjærte svulmede, og hans Kinder blussede, mens han lyttede til disse Ord, der saa klart og fyndigt udtrykte hans egne Tanker, og som bestyrkede ham i Bevidstheden om, at han nu ret vandrede i Jesu Fodspor og var med til at bygge paa det Lyksalighedsland, som de kristnes Brodersamfund en Gang skulde udbrede over hele Jorden.

Provst Tønnesen forholdt sig efter Bispens sidste Ord atter fuldkommen tavs. Med Hentydningen til Bispens uheldige politiske Fortid havde hans Hjærte faaet Luft; og for øvrigt vilde han ikke nedværdige sig til at diskutere med et Menneske, en Bispe, der ikke undsaa' sig ved i en snever Vending at tage Verdens Frelser til Indtægt for sin Partipolitik, ja som ligefrem gjorde ham til Socialist.

I det samme bar Vinden en Række manende Klokketoner fra Vejlby Kirke ind over Haven. Tiden for Sidsttjenesten var inde.

Provst Tønnesen rejste sig og sagde, ikke uden Spydighed: